

Letnik III.

v lažnjivi obleki.

Štev. 7.

Izhaja po dvakrat na mesec, kedar ga prebere in ne konfiscira policija. — Velja celo leto 3 gold., pol leta 1 gold. 50 kr. in četrt leta 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, osebo in narodnost. — Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 10 kr. v Klerr-ovi bukvarnici na velikem trgu št. 313, kjer je tudi administracija.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Naznanja se vsim prijateljem in znancem, da je po dolgem bolehanji in hiranji in vsled slabe konstitucije ljubljanskega mestnega odbora gospod

dr. Jože Supppppan

v sebi umoril ljubljanskega župana in stopil v boljši stan odvetništva.

Slovesnega pogreba ne bo, ker se je ranjki sam pokopal.

Ranjki se priporoča občnemu obžalovanji, ker ni pričakovati, da bi kdo radovoljno in brez opominjanja žaloval po njem.

Bilje se mu bodo pele še le ob letu, kedar bo umrl ves zbor.

Krokodiljeve solze za jok se dobivajo pri

„Brenceljnu“.

Odgovor.

Ljubi moj „Brencelj“!

Zadnje Tvoje pismo me je deloma osupnilo, deloma pa razveselilo, da se ljudje v moji domovini še spominjajo moje malenkosti, ker do zdaj ne vem še, da bi jim bil kaj dobrega ali žalega storil.

Ti me kar na rešeto deneš in strogo prashaš: ali sem Slovenec ali nemškutar?

Moj dragi, to vprašanje ni politično, še manj političen pa bi bil jaz, če bi na to odgovarjal. Da znam odgovorjati, si že videl, ko sem se po Tvojem nasvetu v držav-nem zboru postavil na noge; le malo sem poteptal in libe-raluhi, centralisti in veliko-nemško-židovska stranka je

stisnila rep med noge; tako je bila oplašena, da kar be-sedice ni zinila, kar tekla je.

Menim, da sem s tem pokazal, da sem „kranjsk fant“; nisi se motil, ko si rekel, da se taka gospôda ni-kogar bolj ne boji, kakor „kranjskih fantov“. Iz tega spo-znam, da Ti nimaš ravno slame v glavi. Morda bi hotel stopiti v moje ministerstvo. Naj te ne žali ta moja misel, vem, da si še za kaj drugega. Ako bi Te bila volja, pre-vzeti možnjo denarnega ministra, bi mi zelo vstregel, da-siravno je ta možnja že do dna prazna.

Nekaj pa mi lahko že zdaj storiš, zaradi česar Ti bom iz srca hvaležen. Po Kljunovem Cenetu, kateri vedno prihaja k meni s pušico za Kočevanje, sem izvedel, da je razen „Slovenije“ v Ljubljani še neko politično društvo — vsaj se tako imenuje. Cene mi je prinesel ne davno tudi nekaj sklepov, ktere je to društvo — menda se kliče „konstitucijsko ali ustavoverno društvo“ — v javni seji sklenilo in po Cenetu meni poslalo. Povrhoma prebravši te sklepe, sem razvidel, da je v Ljubljani silno potrebna norišnica za politične norce.

Tebi je Ljubljana dobro znana, tedaj pozvedi, kje bi se dala napraviti taka norišnica. Morda bi se s tem tudi rešilo vprašanje zaradi kočevske gimnazije. Ni dvomiti, da bi tudi ljubljanska hranilnica darovala kakih 1000 gold. v ta konst. privržencem jako potreben namen. Vse to mi pozvedi in poročaj na tanko, da bom tudi ljubljanskim ustavovernežem vedel pokazati, kogar se posebno bojé, „kranjskega fanta“.

S Habietinekom in Jirečekom smo se že tudi zmenili, da pridemo enkrat nenadoma „vizitirat“ uradnije po Slo-venskem. Govoril si o nekem Schönwettri, kateri je bóje okrajni glavar celjski. Tega imena nismo mogli najti, kajti Šabedrov je po Štajarskem mnogo, Schönwettra pa ni. Pozvedi mi toraj tudi o tem človeku kaj natančnega.

S tem Te izvolim, „Brencelj“ dragi, za svojega po-ročevalca o Nemcih in nemčurjih po Slovenskem.

Da si mi zdrav!

Grof Hohenwart s. r.,

ministerstva predsednik.

O ljubljanski hranilnici.

Kaj je ljubljanska hranilnica?

Ljubljanska hranilnica je posoda, v katero se steka denar iz cele dežele v ta namen, da se podpirajo z njim nemškutarske zadeve, toraj zaklad, katerega Slovenci skup nosijo, nemškutarji pa raznašajo.

Razglas.

V ljubljanski hranilnici je razpisana dobra služba s tem pristavkom, da se sme za-njo oglasiti vsak, a dobil je ne bo drug, kakor nekdo, ki je že zdaj za-njo odločen, in ta je žlahtnik predstojnika ali vsaj kakega direktorja. Vrh tega je nemškutar, kar ga za to službo posebno priporoča.

Slovensko dramatično društvo je prosilo hranilnico denarne podpore. A ker je bila prošnja pisana v slovenskem jeziku, ni bila vslušana. Ko bi bila pisana v nemškem jeziku, bi se bila odbila zaradi tega, ker bi se bilo lahko ugovarjalo, da slovensko društvo, katero piše nemške prošnje, ne zasluži podpore.

Vprašanje: V katerem jeziku bi moralo dramatično društvo pri hranilnici prositi podpore, da bi jo dobilo? Ali bi jo sploh dobilo, dokler je še kaj Kočevarjev in drugih Nemcev in nemškutarjev v deželi, kateri bi se ne branili denarja?

Kako človek najprej obogati?

Tako-le:

Naj si pridobi dobrovoljnost predstojnika ljubljanske hranilnice, kateri bo skrbel, da bo ta človek sprejet med direktorje. To se posebno lahko doseže, ako je nemškutar. Potem dobi v hranilnici do 40.000 gold. kredita, s temi začne kupčijo in v nekaterih letih bo obogatil, kajti hranilnici plačuje po 4 gold. odstotnine, izposojeni denar pa jej nese najmanj po 20%.

Kdor tega ne verjame, naj popraša nemškutarja gospoda Majerja v špitalskih ulicah, kateri o tem vé veliko povedati. (Dal. prih.)

Jaka in Anka.

Žalostna povest za smeh.

(Dalje.)

Med tem se zgodi, da umre star seljan, kateri je živel konec vasi čisto za-se. Mož je bil v mladih letih vojak, ko je doslužil, pride v vas in kupi hišico z majhno zemljo vred, jo popravi in tako živi v njej, pečuje se le z vrtarjijo. Njegova tovarša bila sta pes in mačka; kedar je šel v mesto živeža nakupit, spremil ga je „murec“ — tako je bil krstil pesa — a mačka bila je med tem marljiva varhinja hišice. Kuhal si je mož sam, le perico je imel staro sosedinjo.

Nihče ni vedel, od kod je prišel mož, kdo je in kaj ima. Od konca so se zlasti stare ženice zelo brigale za-nj, a sčasoma je vsa govorica potihnila in tako se ga je bila že vas navadila, da ni bil nikomur več čudna prikazen, ker ni bil nikomur na poti. Njegovega stanovanja od znotraj ni videl nihče, razen tatu, kateri se je bil pred nekimi leti splazil v hišo, katerega so pa seljan, pes in mačka dobro nagrbali, tako da se mu še dandanes na obrazu pozna.

Ta čudni domači tujec je umrl; na jutro so videli ljudje duhovnika s cerkvenikom vred iti iz hiše in kmalu so zapeli zvonovi. Ko so ga nesli k pogrebu, ga ni spremljeval nihče razen perice in pesa. Tiho je bil živel, tiho umrl, na tihem je bil pokopan in morda bi se bila njegova smrt brž pozabila, ko bi mož ne bil zapustil pisane

Nasledki ponemčevanja imen.

(Resnična dogodba.)

Oče in mati z lepo slovenskim, že starim imenom „Pogačnik“ imela sta jako bistroumnega sina, katerega pošljeta po nasvetu gospoda fajmoštra v latinske šole, da bi se izučil za „gospoda“. Nadepoln Janezek pride v šolo.

„Kako se pišeš?“ ga vpraša učitelj.

„Janez Pogačnik“, odgovori naš Janez.

„Johann si, ne Janez, Janezi krave pasejo“, ga poduči učitelj. „Zapiši svoje ime na tablo!“

Janez ali „Johann“ vzame kredo in zapiše, kakor se je v domači šoli naučil: „Pogačnik“. Tudi v krstnih buk-vah je bil tako pisan.

Učitelj pa skoči k njemu, mu iztrga kredo iz roke ter zagromi:

„Kdo se bo tako barbarsko pisal! Po-ga-tsch-nigg, dva „g“, tako je pravilno, tako se boš odzdej pisal. Dobro si zapomni, „tsch“ in „gg“, da bo tvoj podpis bolj veljaven, če boš kaj postal. Če se boš pisal s „č“ in „k“ na konci, bo pa šiba pela.“

Janez mora ubogati, postane „Johann“, zaradi dobre glave se odlika vrlo v vseh šolskih predmetih, gré na više šole v Gradec, a tam stakne na kol, ker ga oče ni mogel dosti izdatno podpirati. Vrne se tedaj domú nazaj in stopi kot pisac v cesarsko službo. Tu je vkljub svojega ponemčenega podpisa grozno malo veljal, a bil je tim hujši nemškutar. Ker se je pa na nemškutarje po uradnih posebno oziralo, je naš „Johann“ sčasoma vendar-le nekoliko više splezal in postal reden uradnik.

Nekega dne bere v časniku, da je v tuji deželi umrl bogatinec z imenom Pogačnik in v oporoki odločil vse svoje premoženje tistemu, kateri mu je po rodu v najbližji žlahti in se piše Pogačnik. Naš Johann se spominja, da je njegov stric, edini brat njegovega očeta, nekdanj šel po svetu in od tistega časa se ni slišalo o njem prav nič. Vesel skoči Johann kviško, poišče dokaze svojega rojstva ter se oglasi z lastnoročnim dopisom, katerega po navadi podpiše: „Pogatschnigg“.

Naprej že dela dolgove na to dedšino, ktera mu po njegovi misli ne more oditi, in popija s prijatelji.

Čez kake tedne dobi odpis od tistega urada, pri kte-

zadnje volje. Po pogrebu se podá župan s sodnijsko komisijo vred v zapuščeno hišico in vpricho teh se razpečati in prebere pismo. Glasilo se je tako-le:

„Vse svoje premoženje, denar in blago zapustim svojima najboljšima prijateljema pesu in mački. Ta sta edina samostojna gospodarja dedšine, in komur jo privoščita, naj jo ima po njuni smrti. Da bi pa ne dobila neusmiljenih varhov, naj bo živalicama varh, kogar si same zberete. Naj se tedaj po moji smrti zbere vsa vas pod lipo in komur se pridruži pes, ta ima polovico premoženja. Ravno taka je, kar se tiče mačke. Če jima bote izbrani osebi dobri rediteljci, naj jima ostane moje premoženje kot lastnina. To je moja zadnja volja, zaradi ktere želim, da se na tanko spolni.“

Vsa vas strmi. Kdor je prej mislil, da je bil seljan pameten, je zdaj gotovo rekel, da je bil prismojen ali da je vsaj kratko pred smrtjo znorel. Kdaj se je še slišalo, da je pes ali mačka posestnica hiše? Vse ugiba, kako bi se zadnja volja ranjcega po njegovi želji izpolnila. Na kak način si bo li pes izbral varha, mačka varhinjo ali varha?

Tudi naš Jaka je slišal o tej oporoki. Dasiravno bi mu pred nekimi meseci za vse skup ne bilo nič mar, so se mu zdaj vendar-le jele sline cediti po lepi hišici, ktere lastnik bi bil — vojaščine oprosten — tako je mislil Jaka. Vendar mu ne gré v glavo, na kak način bi dobil on hišico. Da bi bil vsaj s pesom nekoliko znan, morda bi se ga zapuščena žival prijela. Pa spominja se dobro, da je nekdanj kamen za njim zagnal, ko je lajal nad njegovim volom; tega pes gotovo še ni pozabil.

rem se je moral oglasiti. Vesel ga razpečati, a pri tej priči obledi in spusti ga na tla, sam pa se zvrne na pol mrtev na stol.

Kaj je stalo v odpisu?

To-le, se vé da v nemškem jeziku:

„Kakor kaže podpis „Pogatschnigg“, Vi ne morete biti bližnji zlahtnik ranjcega Pogačnika, kajti „Pogatschnigg“ je vse drugo ime, kakor „Pogačnik“. Toraj se Vam ne more izročiti zapuščina, ker Vi se ne pišete „Pogačnik“, kakor zahteva rajnci v oporoki. Proti postavni oporoki pa ne smemo ravnati“.

Johann pa se je zarad bogate zapuščine moral pod nosom obrisati.

Prav se mu je godilo. Da bi vsi „Pogatschnigg-i“ kaj takega skusili!

Schaffarjev Dolfi.

Hejlodri, hopsasa, tralala, juhej! Zdaj sem pa že na „rotovžu“. Ko sem bil malo manjši, kakor zdaj, sem se moral učiti evangelij, v katerem je bil Cahej. Ker je bil mož majhne postave, je zlezal na figovo drevo, da je sam kaj videl. Mene so pa posadili na stol mestnega svetovalca, da me drugi vidijo, ker sem tako premajhne glave. O, moj profesor Dežman so dober mož, in so me priporočili direktorju Suppan-u, ker sem se pridno iz glave učil šolske naloge in jih pri skušnjah v konstitucijskem društvu drdral, kakor raglja veliki petek v frančiškanskem stolpu ali pa navita ura, kedar se pero sproži. Kedar

nisem vedel več iz glave, sem pa nehal, profesor Dežman pa so me pohvalili in mi dali „flajscetelc“.

Takrat je bilo še prav „fletno“, ko se ni bilo težko učiti. Zdaj bo pa že težje, ker nas bo le trideset v šoli. Predno sem se zapisal v šolo na „rotovžu“, sem prašal

mamo in ata, če smem iti; mama so bili strašno veseli, da je njihov sin že med gospodi, kjer se nič več ne tikajo, ampak meni vsak že pravi „Oni“. Pa sem tudi jaz že zlo možki, ker so me vzeli med gospode, kjer se bom učil mestu svetovati. Premislite, mestu! To je že velika čast, hodil bom v fraku in cilindru prav šteman po „zvezdi“, ne bom govoril z vsakem, in se pečal le z doktorji, kapitalisti in profesorji.

Mestni svetovalec ni kar bodi, postane le, kdor je bil v konstitucijski šoli na „strelišču“ ali pa v oštariji pri Ehrfeldu posebno priden in ni delal slovenskih napak. Frice je postal že pred, ker je bil starši od mene, zdaj sem ga pa že došel, ker je eno leto „repetiral“. Pri nas na „rotovžu“ je ravno narobe, kakor v šolah; tam „repetirajo tisti, katerih profesorji nimajo radi, pri nas pa le tisti, ktere imajo profesor Dežman ali pa katehet Kaltenegger radi. Zato sta pa Zakrajšek in Rudež tako hitro „odštudirala“.

Derehtar Suppan so nas že obiskali in so me brž pohvalili. Pa zdaj smo še le začeli, še nisem dobil nobene naloge, ker so še menda „ukance“. V prvi uri se tako nič ne začne. Drugič so rekli profesor Dežman, da se bo začela šola. Potem bom pa brž pritekel povedat, kaj smo se učili. Zdaj sem pa že lačen, moram iti k kosilu, da ne bodo mama skrbeli, kje sem tako dolgo.

Aha, že gre Ančka po-me, so jo gotovo mama poslali. Adijo!

Še nekaj, predno grem. Derehtar Suppan so včeraj rekli, da ne bodo nič več derehtar. Kdo bo neki zdaj? Morebiti bodo še suplent Lašan. Nič se ne vé.

Pa še nekaj. Da ne bote mislili, da sem prav tak, kakoršnega me tukaj vidite, Vam povem, da so me na Dunaji slabo zadeli in po pomoti mi bolj pametno glavo nasadili, kakor je moja. Nič ne dé. Adijo! Moram iti, da ne bodo mama huđi.

Očka Suppppan!

Tedaj je res, kar so ljudje pravili. Vi ste se odpovali ljubljanskemu županstvu. Zakaj ste mi to storili! Celo leto sem že iskal Vašo sliko, da bi Vas bil predstavil svojim bralcem, a nisem je mogel dobiti po nobeni

A tudi Anki rojijo razne misli po glavi.

„Glejte no“, si misli, kako lahko bi človek po živahci prišel do premoženja, ktereга si s žulji in potom vse življenje ne prisluži. Pesa sicer ne maram, ne morem ga videti, a mačke bi se že navadila. Škoda, da nisem nič znana ž njo! Blagor perici! Gotovo bo šla mačka k njej, ker jo že pozná“.

Dasiravno Anka nima dosti upa, vendar premišljuje stvar. „Kaj ko bi skusila se mački že zdaj prikupiti? Pa kako?“

Komisija v hiši vse zapečati in popiše in izroči ključ stari perici, ktera ima dolžnost, pesu in mački prinesiti jesti, kajti živalici se ne ganete od hiše. Stara Reza pa je strašno boječa, ne bila bi za ves svet ne sama v hiši, iz ktere so komaj mrliča odnesli. Pri vodnjaku potoži to Anki, rekši, da si ne upa stopiti čez prag samotne hiše.

Anki šine misel v glavo.

„Ej, pa daj meni ključ, Reza“, pravi, „bom pa jaz oskrbela živali, da ne boste poginile“.

„I, kaj se ne bojiš, da bi te strah ne snedel?“

„Zakaj? Pravijo, da je strah votel, krog kraja ga pa nič ni. Ravno zadnjič so gospod pridigovali, da je strah le babja vraža“.

„No, pa pojdi no, tukaj imaš ključ. Saj človek nima nič od tega. Bog vé, kako jo bodo pri gospodski zvili!“

Anka prejme ključ, nese vodo domú, oskrbi živino, pomolze, skuha večerjo in potem poišče po hramu kaj za pesa in mačko, da bi jima potem nesla v hišo. Bila je že tema, ko se bliža s cajnico v roki hišici. Dasiravno

ni bila boječa, se jej vendar tresejo kolena, tako, da ne vé prav, bi šla li v hišo ali ne. Morda je pes hud in jo še popade. Vtakne ključ v ključalnico ter ga zasuče. Komaj se vrata nekoliko odpró, že čuti Anka na roki pasjo sapo.

„Na, kužek, na“, jeclja Anka, pesu molé suho skorjo kruha.

Ker je tema, ne vidi Anka nič, a čuti mrzli gobec pasji, kateri voha skorjo, a je ne prime s zobmi. Iz kota je slišati milo mijavkanje.

„Revica“, miluje Anka, „si gotovo lačna. Na, na, mucika, le jej“.

Pomoli jej kos kruha.

A mačka ne reče nič, timveč se po navadi tihotapcev plazi ob steni in renči prav neprijazno.

„Bo že kaj luči kje“, si misli Anka, „mož menda ni živel vse noči v temoti“.

Na to jame po ognjišči tavati in res stakne nekoliko žvepleníc. Prižge eno, da bi iskala kake sveče ali lampe, a ni dobiti ničesar.

„Moram iti domu po svojo laterno. Mož je menda, predno je umrl, vse požgal“.

Zasuče se tedaj proti vratim, a pes, kateri jo je ves čas pazljivo ogledoval, se vstopi pred prag in pokaže dokaj ostre zobe. Neprijazno njegovo renčanje je Anki porok, da se ne misli ganiti iz mesta.

(Dalje prihodnjič.)

ceni. Zdaj pa sem jo dobil, 1 goldinar veljá, in zdaj ne vem, kaj bi ž njo počel. Premislite, za en goldinar sem Vas moral kupiti, nihče Vas ni hotel dati po nižji ceni, zdaj pa mi tako draga stvar ni za nobeno rabo. Kdo mi bo povrnil ta potrošeni goldinar! Čemu mi bote zdaj? Vas bom mar v dimniku posušil ali nasolil, da bi Vas ohranil, če bi utegnili še enkrat postati ljubljanski župan? Ali Vas bom, kakor bratje Vašega patrona, prodal egipčanskim kupcom? Nihče mi ne dá solda za Vas, ne bi bil verjel, da ste tako malo vredni. Oh, očka Jože, zakaj ste mi to storili! Kje ali po čem sem se Vam tako zemeril, da ste odstopili od županstva ljubljanskega mesta!

Tužni „Brencelj“.

„Brencelj“ na popotvanji.

(Dalje.)

V Parizu.

Za krogle Francozi niso ravno marali, kajti za tisto, s katero je padel „Brencelj“ v predmestju na tla, se nihče ne zmeni. Tim večji hrup pa nastane, ko zagledajo „Brenceljna“. Vse, vojaki, kuharji in kuharice jo vderó za njim in ga lovijo s kuhavnicami, vilicami, sabljami itd. Komaj jim uide v zrak, da ga ne ogrenijo.

„Sentej“, si misli „Brencelj“, „so mar tudi v Parizu nemškutarji in c. k. državni pravdniki in drugi pajki, da si človek ni svest življenja! Bo treba paziti, da me ne vjamejo“.

Vsede se tedaj na največi stolp ter ogleduje mesto pod sabo. Med špranjami strehe kukajo radovedne miške iz zavetja.

„I, kaj počenjate pa vé v tej višavi?“ jih nagovori „Brencelj“, „se mar skrivate mačkam?“

„O ne“, odgovori neka starka, „maček več ni, so že vse pojedli. Tudi sorodnice naše, mogočne podgane, so že do malega podavljene in zdaj smo me na vrsti. Naša zakotja v kletih in podzemeljskih shrambah so že vsa prebrskali, tedaj smo pobegnile v višavo, kjer bomo počakale tako dolgo, da bo mir. Prokleti Prusi! Ni dosti, da me nimamo kaj jesti, še ljudje nas zalezujejo, crejo in pečejo. Da bi še človek mogel iz mesta, bi si še kaj poiskal, pa brez pisanega dovoljenja ne more nihče iz zidovja. Kaj maraš ti, brencelj, kateremu je pot povsod odprta!“

„Taka je tedaj!“ pravi „Brencelj“ osupnjen. „Toraj so tudi mene lovili, da bi me spekli. Lepa hvala! V Ljubljani domá bi me vteknili k večem na Žabjek, a ne spekli in ne snedli bi me ne. Revice! Prav res se mi smilite!“

V tem hipu se zaleti vrabec, kateri je na robu strehe že nekaj časa poželjivo ogledoval mastno muho, v „Brenceljna“ ter ga hoče kar požreti. A kazen mu sledi na peti. Iz nižave prileti krogla ter zadene roparja in mrtev pade med spođej stoječo množico, ktera ga z velikim hrumom pobere in nese peč.

„Dete šembrej“, misli „Brencelj“ ves prestrašen, „ta vrabec je še hujsi divjak od Parižanov. Ti bi me bili vsaj spekli in potem še le pojedli, a vrabec me je hotel požreti živega. No, prav ti je, požeruh, boš vsaj skusil, kako se živi v tujem trebuhu“.

Miške, ktere so se bile vstrašile strela, so bile pobegnile, tedaj nima „Brencelj“ v višavi nikogar, da bi se ž njim pogovarjal. Frčí toraj niže in sreča goloba, kteri se ravno vzdiguje v višavo.

„I, glej ga no tiča“, ga nagovori, „kako da si še živ? Ali si morda všel kuharicam, da ti niso vrata zavile?“

„Prosim“, odgovori golob nevoljen, „jaz nisem golob, timveč golobica, in nesem današnje pošto iz Pariza“.

„A, pri pošti si? Toraj imajo Francozi že poštarice? Čudno! Pri nas so pri pošti le možje, pa se vendar še marsikaj izve, kar bi moralo ostati skrivno“.

„Meni privežejo ali ovijejo pisma krog peresa v repu, tedaj sama ne vem, kaj nesem“.

„Tisto pa že, gospá ali gospica — ne vem prav, kaj ste —“

„Gospá sem, moj mož je v Bordó, zdaj letim k njem nazaj. — Adijo!“

Golobica — menda je bila rekomandirana — odleti, „Brencelj“ pa, ker je že grozno lačen, ogleduje, kje bi dobil kaj kosila. Slišal je bil, da je general Trochu (Troši), poveljnik mesta, jako dobra in usmiljena duša, pri njem bi se morda že kaj boljšega dobilo, kakor so miši in podgane, kterih „Brencelj“ še ni navajen. Tedaj leti za njim, ko ga vidi na cesti, in ga spremlja tako dolgo, da prideta do njegovega stanovanja, kjer je miza za kosilo pogrnjena. Še le zdaj ga zapazi general in ves vesel reče: „Na zdravje „Brencelj“! Je kaj novega?“

„Sembrano malo, general, najnovejše je to, da sem lačen“.

„Verjamem ti, muha, saj v Parizu že davno ni bil razen mene nihče sit. To mi toraj ni nič novega“.

„Se pa spravite čez Pruse, saj ste se bahali, da boste vse na kislem zelji pojedli. Zakaj jih neki ne?“

„Veš „Brencelj“, pravi Trochu, „na zelji jih ne moremo pojesti, veš, zakaj ne?“

„No?“

„Zato, ker še zelja nimamo. Če bi se hotel človek najesti, moral bi zobati same cekine ali srebrnjake, drugzega nimamo več“.

„Kak razložek med nami in vami! Pri nas je vsega dovolj, le zlata in srebra ne“.

„Zato pa tudi Prusi oblegajo Pariz in ne Dunaja. — Sediva no, muha, bova pa enkrat skup zajela! Nisem mislil, da bi me kedaj ta čast doletela“.

„O, jaz tudi ne! Človek ne more biti vedno le med zmagovalci“.

S tem je govor končan in prične se važnejše delo, namreč pojedina. A Trochu ne more dolgo molčati ter še med obedom zopet spregovori:

„Veš kaj, „Brencelj“, „ker si danes pri meni kosil, mi boš storil neko ljubav. Kaj ne, da mi jo boš storil?“

„Z veseljem, ako jo morem, se ve da! Le govori!“

„Saj ti je znano, da so našega Napoleona vjeli, kaj ne da?“

„O dobro! Ravno sem bil na Blejskem jezeru, ko mi je Garibaldi povedal to po telegrafu mu doletelo novico“.

„Garibaldi? Je bil Garibaldi mar na Blejskem jezeru? Je mar Blejsko jezero na Laškem?“

„Ne, ne“, se nasmeje „Brencelj“, „Garibaldi, ne Garibaldi. Garibaldi je vitez, Garibaldi pa še ne“.

„A, če je vitez, ga jaz ne poznam, jaz sem republikanec, pri meni se začne človek še le tam, kjer néha zlahčen stan, to je, pri nežlahtnem človeku. Baronstvo, grofijstvo itd. sicer samo na sebi ni sramotno, a boljši je, če človek nima takega priimka. — Toraj veš, da je Napoleon vjet?“

„Vsak tiček se enkrat vjame, toraj se je moral tudi Napoleon. Da se je vjel v lastno hišico, ni vaša krivda“.

„Res ni, a veseli smo bili vendar-le, da smo se ga znebili. Njegovo petje nam že davno ni bilo všeč. Žvižgal je dan na dan le svoje „viž“, in mi smo morali plesati po njih. Nekaj pa mi je vendar-le žal?“

„Kaj neki?“

„Da tih „viž“ ne znam žvižgati tudi jaz. Že veš, kaj mislim“.

„Verjamem! Jih ne zna vsak. Posebno pesem: „Kako se ljudstvo za nos vodi“, je jako zanimiva in tudi pri nas v Avstriji znana. Pri tej človek lahko obogati“.

„Zadel si jo, „Brencelj“! Ne čudim se, da si bil že konfisciran. A vendar, jaz te „viže“ še ne znam, dasi ravno bi se je rad naučil. Napoleon je vzel „note“ sabo in zdaj prepeva to pesem v samotnem Viljemovem gradu, kjer je nihče ne posluša. Kako bi bilo, „Brencelj“, če bi mi jo ti prinesel? Napoleonu tako ni več za rabo, morda jo dá za dobro plačo“.

„I kaj se vé? Saj jo zna že iz glave, zakaj bi note ne prodal?“

„Res je, zakaj bi jih ne? Veš kaj, muha, lahko najdeš pot iz Pariza in čez pruske čete. Dal ti bom pismo do Napoleona in nekaj grošev za pot. Zleti, zleti k njemu in skusi, da dobiš napev omenjene pesmi. Če mi ga prineseš, te ne bo grevalo“.

„Zakaj bi me? Naročniki so s plačo jako kasni, tedaj si moram drugod kak krajcar prislužiti, da ne poginem. Le naredite pismo!“

General napiše več pisem in jih izroči „Brencelju“. Ko se zvé po mestu, da gré pošta iz Pariza, sili vse pisma, rekomandirana in nerekomandirana, in tako odrči „Brencelj“ z veliko torbico pisem. Ker je pa vedel, da je pošta skrivna naprava, koja se ne zmeni za to, kar je pisanega v zapečatenih pismih, prebere potoma vsacega, da vé, kaj sme povedati svetu in kaj ne. Čemu bi bila prisega, če bi človek ne smel odpirati in prebirati pisem? Kdor hoče skrivnosti za-se obdržati, naj jih pa ne piše na papir, ker ne more izdati vsacega, kdor jih je prej bral, kakor oni, kteremu so pisane.

„Brencelj“ se tedaj poslovi pri generalu in odrči s pariško pošto. Ko leti vrh pruskih straž, jamejo streljati s topovi po njem in krogle brenče mu krog ušes, kakor komarji po leti. Ne zadene pa ga nobena, Prusi se že še niso učili pri c. k. državnem pravdnistvu, kako se mora streljati po takih muhah, da jih zadene.

Vasi zginajo pod njim in mesta polne pruskih čelad. Tu pa tam vidi „Brencelj“, kako lovi po 10 do 20 Prusov enega francoskega strelca in kako se slednjič umaknejo večini in tekó v šotor. Na drugem kraju žene en Francoz četo Prusov, ktero je bil zajel na planjavi; ko je videla, da ne more več uiti, se je podala in tako rešila čast prusko-nemškega junaštva.

Pri Napoleonu.

Že se je bil napočil večer, ko se približa brez vse nebreče Viljemovemu gradu, kjer so zaprli Prusi vjetega francoskega kanalčeka.

Ravno se pripelje Napoleon v seneh od nekega kraja, kjer se je bil po ledu drsal. „Brenceljna“ brž zagleda in spozná. Taki tiči se brž spoznajo.

„O servus, „Brencelj“, ga nagovori, stopivši v grad. „No, no, me prav veseli, da me tudi ti prideš obiskat. Odkar sem bil pri Sedanu zgubil francosko krono, se svet ne zmeni dosti za me. Si mar kadivec? O vem da si, kajti zdaj vsak količkar imeniten človek puši na vso moč, moj brat, stari Bilje, ga izkadí po 10 pip na dan. Jaz pa smodke bolj obračtam. Vzemi si eno, sicer niso najboljše baže, pa že bodo. V Parizu kadé take le reveži ob cestah in druga sodrga“.

„Hvala, bratec“, reče „Brencelj“, vzame smodko ter jo prižge. Bila je taka, kakoršne se pri nas prodajajo po 2 krajc. „No, bo že, bratec, boljši je to, kakor nič. Imaš

morda tudi kaj mokrega, da bi si človek grlo pomočil, kak dober brinjevec, slivovico ali kaj takega“.

„Se bo že dobilo, „Brencelj“, le malo potrpi“.

„Veš, Lojze, daleč si prišel“.

„Visoko, hočeš menda reči. I no, kaj se hoče? Mojemu stricu se tudi ni boljše godilo“.

„Kaj pa počenjaš zdaj? Od česa živiš?“

„Kaj počenjam? Prav brez dela sem in živim od tistih krajcarjev, ktere sem si prihranil od svoje službe v Parizu. Veliko ni in že me skrbi, kako se bom preživel v starih letih. Da bi bila še kje izpraznjena služba cesarja, brž bi se hotel ponuditi. Ti bereš časnike, „Brencelj“, nisi našel nikakoršnega naznanila, da bi se kje kak cesar iskal?“

„Tega res nisem našel. Še Francozi, kteri so ga zgubili, ga ne iščejo“.

„No, no, „Brencelj“, ne špikaj!“

„Ne zameri, prišlo mi je ravno na misel, ko sem videl, da se marsikje potrebuje kak hlapec, a za cesarja nihče ne mara“.

„Ta je žavtova! Kaj bom neki počel, kedar me Bilje iz tega grada zapodi!“

„Res je križ, če se človek v mladih letih nič ne uči. Da bi znal vsaj stare šlebedre popravljati ali kake luknjaste hlače zašiti, bi ti že človek kam pomagal. Pa tega ne znaš, in tako boš moral na zadnje še morda ceste pometati, in kedar tega ne boš v stanu, od hiše do hiše romati z besago na rami. Vendar, stoj, Lojze, nekaj mi pride na misel. V Avstriji se pogosto potrebujejo ministri“.

„Že vem, kaj ti je na jeziku, a to ni za-me, ker je le od danes do jutri“.

„Ej šembrej, še nekaj. Kaj, ko bi se ponudil ljubljanskim nemškutarjem, da bi te volili za svojega župana? Za družega že nisi, toraj poskusi. Kar piši jim ali pa jim bom pisal jaz!“

„Sem se že dostikrat blamiral. Če bi me še tam odstavili, bi nihče ne maral za-me“.

„Hm! Je že sitno, Lojze, če človek ne zná družega, kakor narode za nos voditi. Ravno prav, da se spomnim. Trochu bi imel rad napev tiste pesmi, s katero si ti Francoze toliko let za nos vodil. Saj ga menda še nisi oddal“.

„Pač, pač, Bismark je pesem z napevom vred iz mene spravil, rekoč, da jo bo Biljeta naučil. Pa ne vem, če bo šlo, Bilje je že prestar šinkovec in napevi so jako težki, tako da jih ne more vsak peti. Jaz sem jih dobro pel, dokler sem bil mlajši, a zdaj mi starost ne dopušča. Trochu bi se „viže“ morda še naučil, on ima velike zmožnosti in mnogo talenta za to reč. Škoda, da je nimam več, rad bi mu jo posodil ali prodal, ker človek je zdaj zeló denarja potreben“.

„Kaj pa tvoj sin? Ti mar nič ne pomaga?“

„Ne govori mi o njem. On še dozda nič ne zasluži, vedno še hoče od mene in matere kak groš. Se vé, fant mnogo potrebuje, strga veliko hlač in čevljev, ker je jako razposajen. Ne vem, kaj bo s fantom, zdaj ko oče nič nima in nič ne velja. Človek je res na stare dni v taki zadregi, da bi kar v vodo skočil, ko bi se ne bal, da bi se ne prehladil.“

„Revež ti“, si misli „Brencelj“ in si naliže slivovice, ktero je Lojze iz neke omare prinesel.

„Glej, „Brencelj“, prične Napoleon, „to-le je še sok, kterega sem iz Francozov iztlačil. Kmalu bo po njem in potem bom moral, kakor Bilje, piti navadno žganje ali pa vodo“.

„Ej, ne boj se Lojze, nemški pregovor pravi, da se plevel ne spači in ne pogine, tedaj bo že še tudi za naju kje kako korito, iz kterega bova jedla, če tudi otrobe. Dobri bodo, če ne bo boljsega“.

„Res, revež si“, prične vnovič „Brencelj“, ko Napoleon ne odgovori ne bele ne črne. „Koliko pa vendar imaš še prihranjenih grošev, očka?“

„Ni vredno, da bi človek govoril o njih. Kake štiri milijone francoskih zlatov bom še imel, ktere mi je spravila prijateljica na Angleškem. Ni vredno, da o tem go-

voriva, „Brencelj“, saj veš, da s štirimi milijoni človek ne more živeti, če noče jesti same repe in kislega zelja“.

„Ne more ne, res ne more, Lojze! Le čakaj, kedar dobim 3000 naročnikov, ti bom pa poslal kak groš“.

„Ti bom zelo hvaležen, „Brencelj“. — Pozno je že, če hočeš pri meni prenočiti, ti bom pokazal ležišče v hlevi. Rad bi ti tudi z večerjo postregel, pa saj veš, kako je. Za zajuterk ti bom poslal red svoje častne straže, katerih mi je iz Pariza sem še nekaj ostalo. Mislim sem plačevati ž njimi hrabrost, a ker se je drugače zasukalo, so mi ostali zdaj ne vem, kam ž njimi, ker jih žival ne je. Ne zameri, jaz po navadi malo dalje ležim, ker sem že star. To naj te ne moti, če se ti mudi, saj se bova videla zopet tam, kjer muh ni“.

Stari Napoleon odlazi, „Brencelj“ pa se splazi v hlev in prenoči tam med debelimi konji. Na jutro vzame poslani mu red ter odfrči, da bi tudi Nemčijo nekoliko ogledal. Mikalo ga je izvedeti, kako se vedejo Nemci po zmagah na Francoskem. Slišal je tudi in bral o strašni svobodi, ktera je v pruski Nemčiji doma in kakoršne v Avstriji do zdaj bóje še ni bilo.

Ko prifrči na Nemško, je bilo vse, ko da bi odrezal. Tu žaluje v kakem kotu mati po ubitem sinu, tam jokajo žena in otroci po očetu, ktereja je zadela francoska krogla, tam hira lepa mlada deklica žalosti po obljubljenem jej ženinu, tam je zgubilo pohištvo gospodarja, še drugod brat in sestra ljubega brata itd.

„Na, to je lepo veselje zaradi slavnih zmag pruske armade“, si misli „Brencelj“.

Razen nekterih požeruhov ni videti veselega obraza v celi Nemčiji, vse je žalostno, vse preplašeno, vse preklinja Bismarkovo trmo, vsled ktere je toliko drage krvi bilo prelite.

„Morda bo v Berolinu drugače“, mrmrá „Brencelj“, ter se napoti naravnost proti glavnemu mestu Prusije. Ko prifrči vrh mesta, je vse polno dima, ker so ravno s strelom iz topov obhajali zmage na Francoskem. Po višavi se razlegajo živahni klici navdušenega, zmage pijanega ljudstva, videti je skoz dim velike množice ljudstva, ktero meče klobuke kviško in kriči na vse grlo: „victoria!“

„Brencelj“, radovedna muha, se spusti iz varne višave v nevarno nižavo, da bi bolj na tanko ogledal slovesnost. Zdaj še le vidi, da je bila zapovedana po kraljici, zdaj že cesarici, in sicer na povelje starega Viljema. Stara žena je slonela na odru in ljudje so jo navdušeni pozdravljali in klobuke kviško metali.

„Pustni norci ne vedó, kaj delajo“, pravi „Brencelj“ precej glasno.

Komaj je izustil te besede, kar ga zgrabi prusk policaj za vrat in ga tira pred sodništvo.

„Ti prekleta muha ti“, renči razkačen, „ti bomo že pokazali, koliko je pri nas ura. Pri nas se ne sme drugzega govoriti, kakor kar zapové cesar ali Bismark po telegrafu. Ti bomo že pokazali“.

Ta je lepa! Človek si na Pruskem še ne sme kaj žalega misliti ali mrmrati, če ne ga imajo brž pri „fraku“. A vse take misli ne pomagajo nič, policaj ga tira pred sodništvo in tam ga obsodijo na 500 let v ječo.

„Hvala Bogu, da ni hujšega. V Ljubljani se pride za tako besedo le za dva ali tri mesece na Žabjek, v Parizu ljudje brenceljne pekó in jedó, a v Berolinu, sedežu nemške svobode, jih zaperajo kar na 500 let v ječo. No, to bom povedal našim nemčurkim liberaluhom na ušesa, da ne bodo rekli, da je na Pruskem tako ali tako“.

„Ti krota ti“, se zadere pruski policaj, „na zadnje boš še zabavljaj. Pri nas se ne sme zabavljati, se reče, cesarju ali Bismarku. Morda misliš, da so pri nas tudi taki Slovenci, kakor jih imate v Avstriji, katerim sme vsak zabavljati, če se vé za kakošen paragraf skriti. Tega nikar ne misli. Mi smo mi, razen nas ni nihče gospod, če bi bil tudi minister. Zato so pa tudi pri vas v Avstriji naši privrženci tako mogočni in moški, da hočejo vsacega v besago pobasati. Kaj misliš, da zastonj pošiljamo cele bariglje tolarjev v Avstrijo in posebno na Dunaj?“

„A, taka je, dobro, da vem“, si misli „Brencelj“, a ne reče nič, marveč si prihrani svoje misli, da bi jih povedal še le, kedar bi srečno domu prišel.

Da bi pa „Brencelj“ ne všel iz ječe, vzame policaj velike škarje ter mu pristriže perutnice.

„Zdaj smo pa pri kraji“, toži „Brencelj“. „Oh, da bi le vedel Bilje, kaj so storili z „Brenceljom“, morda bi se ga usmilil in po telegrafu ukazal, da mu morajo zrasti nove perutnice, kajti „Brencelj“ je brez perutnic to, kar je Bilje brez cesarske krone“.

Pa Bilje je daleč, previdnost božja, ktero je bil za čas vojske bil vzel v „štant“, je še tudi v njegovi službi. Kako dobro bi bilo, ko bi bil „Brencelj“ se že poprej o tem slučaji dogovoril s starim Biljetom! Morda bi mu bil poslal po telegrafu kako mazilo, po katerim bi mu bile vnovič zrastle perutnice.

A kar je, ti je, pravi Ribničan. „Brencelj“ je ostrizen in na 500 let obsojen v težko ječo. Zdaj je za njega sveta konec. (Dal. prih.)

Kako imajo po svetu Dežmana radi.

Več častitih naročnikov nam piše, da dobivajo po pošti „Brenceljna“, na katerem je Dežmanova glava s poštnim pečatnikom pomazana tako, da jo je komaj spoznati. Nekdo je dobil celo list, na katerem je bila ta glava vsa izstrižena; gotovo si jo je poštar, kateri mora biti Dežmanov prijatelj, izrezal in jo vtaknil v svoj „album“. Iz tega se vidi, da so očka Dežman, kakor se sami radi pobahajo, „obče čislani voditelji“ nemčurske druhali, ker jim po poštah že glave režejo in pečatijo. Ali ni to človeški rop? Kaj bo Dežman brez glave? Stopite na noge, gosp. Korelj, da Vas ne bodo več brez glave po poštah raznašali.

Profesor Pisker v konšt. zboru.

Slavna gospôda! Dr. Bleiweis — ni vredno, da bi mu rekel „gospod“ — je odprl škatljico Pandurjev. Ne vem sicer, kdo in kaj je bil ta pandur, kot profesorju mi tega ni treba vedeti; le toliko vem, da nisem bil jaz in da škatljica ni bila moja glava, kajti ko bi bil Bleiweis — zakaj bi mu rekel doktor, saj še sebi ne rečem — odprl mojo glavo, bi ne bilo nič iz nje skočilo. Iz une škatljice pa je menda nekaj skočilo. Zato, gospôda, sem jaz velik zopernik Bleiweisove postave, kajti premislite, ko bi se vpeljal slovenski jezik v naše šole, kako bi bilo to slabo za-me! Ne mislite, da sem jaz zmožen, podučevati v slovenskem jeziku. Da bi se ga naučil, sem že prestar in prelén, imam ženo in otroke in šolarčke na „košti“, kar me stane veliko denarja. Če bi ne bil nemškutar, bi ne bil mestni svetovalec in morda med Vami vsemi najmanj obražtan. Zato bom to postavo brcal, dokler bom imel noge, in če prej ne bo potrjena, takrat gotovo ne bo, kedar bom jaz minister. Predlagam toraj, da se ta postava od začetka do konca zavrzé, in če jo tudi potrdi avstrijsko ministerstvo, mi, gospôda moja, mi je ne bomo nikdar potrdili.

Gospodu Podboju v Kostanjevici.

Ni res, da bi ne smeli sploh pišek in kapunov jesti; le preveč jih ne smete, toliko ne, da bi se bilo bati, da bi jih ne pokončali. Vsak teden po eno, po dve, tudi po tri piške si že še smete privoščiti, včasih tudi kapuna. Kedar bote pa uradovali v slovenskem jeziku, takrat Vam bo dal „Brencelj“ odpustek, da jih bote smeli jesti, kolikor se Vam jih bo „baštalo“.

Poslano.

Ne le ljublj. „Tagblatt“, timveč tudi „Brencelj“ laže. Jaz France Petsche, po milosti tržanov gostilničar, barantač, čitalnični predsednik in Bog vé kaj še vse, v Starem trgu pri Ložu, ovržem s tem v predzadnjem prelubem „Brencelju“ došli preklic, kajti jaz sem tisti, kateri spravlja v Ložu „čitalnico“ na noge, jaz in nihče drugi. Juri Križaj, župnik v Starem trgu pri Ložu? Oha! Ne boš, Nacelj, kar tako tebi in meni nič, se bahal.

Kaj pa jaz? So li mar to tiste obljube, da si odpustiva stare grdobije in rečeva, kar je bilo, je bilo? Zdaj si hočeva roke podati in v združeni moči kakor brata pravega smisla za domovino neprestano delati, slovela bodeva drug preko drugega, da tako brez smrdljive lastne hvale počasi na dan prikobacava, in videl bode svet može, ki na tihem dobro delajo. Ali zdaj videm, da gre zopet vsak za se, me tedaj lastna čast kliče, da spregovorim.

Tudi jaz ne držim križem rok, se trudim in delam noč in dan, da mi od čela kaplja, snujem in kujem, kako bi se moglo zatremu narodu našemu bolj koristiti. — V svoji hiši sem sobo in vso drugo orodje prihodnji čitalnici zastoj ponudil. Pripravljen sem še več storiti, tudi ako je sila, kri prelijem za milo majko Slavo! Zdaj naj me pa fortšritšnopsarji pisano gledajo, kakor jim je drago. Še v čast si štejem, ponosen sem! Saj pri nas jim bomo kmalo bilje zapeli, še 13 jih je, prava reč!

Kaj bo neki potlej judež izdajavec počel? obesil se gotovo ne bo, prestrahopetast je! mar misli, da bo potlej nam Slovencem izmišljene in po žepih nabrane telegrame donašal, se lizal in sladkal? Ne boš Nacelj, na tak način z nami češinj zobal! Mi smo vsi drugi ljudje, naša stranka je vse bolj poštena, častna in modra, in ne potrebuje takega smradu kakor hinavski pinarji. Naj Vam, dragi domoljubi, zadostujejo te male vrstice mojega delovanja v pojasnjenje, da sem jaz, ne pa gesp. Križaj zbudil slovensko zavest v Loški dolini.

France Petsche, *)

čitalnični predsednik v Starem trgu pri Ložu.

Pogovori.

Jože. Ljubljanski magistrat je podoben roparjem.

Tone. Oho! Kaj mar ropa?

Jože. Tega ne, a vendar je podoben roparjem.

Tone. Zakaj neki?

Jože. Zato, ker mu vedno denarja manjka.

Jaka. „Tagblatt“ se jezi zaradi tega, da na Dunaji ne vedó, da je nemčursko konstitucijsko društvo v Ljubljani politično društvo.

Jože. Zakaj se bo jezil? Saj še v Ljubljani razen udov nihče ne vé, da je to društvo politično.

Jaka. A, ti meniš zaradi tega, ker do zdaj v Ljubljani še nimamo politične norišnice?

Jaka. Skoro!

Jaka. Nisi slišal, Tone, da so hoteli tudi naši nemškutarji praznovati nemško zmago?

Tone. Čemu neki? To bi bilo smešno! Koga so še neki ti ljudje pobili? K večem kako mačko.

Jože. Dr. Suppan je tedaj odstopil. Koga bodo volili zdaj za ljubljanskega župana?

Tine. Ne mara dr. Schaffer-ja!

Jože. Bog ne daj!

*) Gospod Petsche! Kaj bi bilo, ko bi se Vi še razjezili in plačali gosp. Križaja dolg za poldrugo leto po njem prejetega, a dozdaj še ne plačanega „Brencelja“? Znese 3 gold. 90 kr., te boste že še imeli.

„Brencelj“.

Tine. Zakaj ne?

Jože. Zato, ker bi mu morali voliti tudi varuha ali „irofta“. Saj veš, da njegova mati ne mora biti varhinja, ker žensk še ni na magistratu.

Le po njih!

Grofu Hohenwarthu posvetil „Brencelj“.

Le po njih, ki se ošabno

Šopirijo predrznih ust,

Samogoltnost le jih vodi;

Pokaž' oslovsko jim čeljust.

Le po njih!

Le po njih, ki s Prusi v zvezi

Države hočejo razpad;

S kolom kar po njih udari,

Jim z ajdovco pod nos pokad'!

Le po njih!

Le po njih, ki s tujo peto

Teptajo drugih blagostan,

Polnijo le žepe svoje;

Pokaž' jim roke krepke dlan.

Le po njih!

Le po njih, ki ustave krilo

Le rabijo za varen ščit,

Da pod njim so kazni prosti,

Pokaži jim obraz srdit.

Le po njih!

Le po njih, ki v uradnih

Kljubujejo postavi še,

Ravnopravnost' ne poznajo,

Ne zmenijo se zá-njo ne.

Le po njih!

Le po njih, ki zdražbo hudo

Razširjajo v deželi nam;

Šibo leskovo pokaži

In udri jih s porajkeljnam.

Le po njih!

Le po njih! Ostudne žabe

Napenjajo od sile se,

Da bi tebe prekričale;

Ne boj se tega krika ne!

Le po njih!

Slovstvo.

V šoli.

Učenec. Gospod lérar! Moj ata in pa boter Fermentinov boter, ki k nam v birchhaus hodita, vsaki večer tako dolgo po nemški možujeta, da nas že vselej ušesa bolijo,

predno jenjata. Največkrat se pa k sklepu še skoraj zvasata, in sicer o dveh imenih; eden trdi: Beust, drugi pa: Bismark. Te besedi gotovo niste nemški, ker se ata in boter Fermentinov boter ne moreta o njih porazumeti.

Učitelj. Kaj pa da ste; „beisst“ in „bis Mark“ ste trdi nemški besedi.

Učenec. Kaj pa se pravi „Beust“?

Učitelj. Grize.

Učenec. In Bismark?

Učitelj. Do muzga.

Učenec. Grize do muzga? To ste pač dve hudi besedi. Da bi se le moj ata in boter Fermentinov boter enkrat za resnico ne popadla ter zavolj Beusta in Bismarka ne jela se griziti do muzga.

Konrad Seidl,

štajarski poslanec v državnem zboru, kateri je s svojo interpelacijo zarad Zimermanna tako sijajno na kol steknil, bo interpeliral ministerstvo še zarad sledečih stvari:

1. Zakaj trpi vlada Schönwetter-ja na poglavarjevem mestu v Celji?

2. Kako dolgo bo planinski glavar Ogrinec po svoji glavi razsajal po Slovenskem?

3. Zakaj vlada še ni iztrebila in pomedla po uradnih, kjer je toliko smeti, in kdaj bo?

S takimi vprašanji hoče gospod Seidl skrajšati dolgos, ktere ga mu je Hohenwart naklonil.

Dežman v zadregi.

Proklete grablje! 1300 sem jih klical, a prišlo jih je samo 405! Kje so pa oni ostali? Se dve taki zmagi in — po nas bo! Kako bom poročal o volitvah „Tagblattu“? Saj vendar ne smem reči, da so oni, kateri niso hoteli nas voliti, Slovenci! Slovencev ni v Ljubljani! — Ej, že vem, kako se bom spravil iz zadrege. „Qui tacet, consentire videtur“, ali po domače: Kdor ni prišel volit, je zadovoljen z nami. Tedaj smo bili po vsih volilcih enoglasno izvoljeni. Kdor ne bo tega verjel, bo plačal groš in tako se bo napolnila hitro izpraznjena mestna blagajnica. Živile proklete grablje!

Grof Hohenwarth — „kranjsk fant“.

Rechbauerjevi zabavljivci. Mar zabavljaš, hlačman? Grof Hohenwarth. O da, pa še kako! Le sem, kdor ima korajžo.

Dober svet.

„Slovenski Narod“ je prosil, da bi se mu naznanili tisti uradniki po Slovenskem, kateri ne uradujejo v slovenskem jeziku.

Bi ne bilo boljše in krajše, ako bi se naznanili tisti, kateri ne uradujejo v nemškem jeziku?

Kot kandidata

za izpraznjeni stol ljubljanskega župana

se priporočata: Lašan, izslužen birokrat, in dr. Dolfi Schaffer, zdaj ravno brez službe.

Prosita občnega milovanja.

„Brencelj“ piše:

Gosp. J. T.: Do konca junija meseca znaša naročnina za Vas 1 gold. 20 kr.

Gosp. A. D. v C.: Poslane stvari so jako izvrstne. Hvala Vam za-nje. Rad bi vse porabil in posebno podobe dal napraviti, ako bi bilo to mogoče. A če premislite, da vsaka, tudi najmanjša podoba, stane 10–20 gold., se ne boste čudili, ako jih ima „Brencelj“ manj in slabše od dunajskih listov. Vrh tega potrebuje vsaka, da se naredi, 10–14 dni časa, in bi utegnili se zakasnit, tedaj zamuditi situacijo. Kedar bodo naročniki v redu naročnino plačevali, se bo dalo več storiti, a če jih plača v začetku leta komaj 200–300, sami veste, da je to „žajfa“. Človek je vesel, da mora izhajati.

Bralcem!

Prvo četrtletje se bliža koncu, toraj je treba plačati „čimž“. Nekteri so storili zvezo z „Brenceljom“ le za četrto leto; tistim se danes „auf-kinde“, če se ne bodo vnovič oglasili. Naj pošljejo tedaj 80 krajc. ali pa še več naprej, da bo „Brencelj“ vedel, koliko ima še glav v svojem pohoštvu.

Še drugi pa so — in tihi ni ravno malo, — kateri dozda niso poslali še ne počenega groša; nekteri so še lanski davek dolžni. Vsi taki kesni in počasni plačevalci se resno opominjajo, da storé svojo dolžnost prej ko mogoče, da ne bo „Brencelj“ prisiljen, izročiti jih doktorju ali sodniji, kakor je storil z onimi, kateri mu še lanskih soldov niso plačali. Bo pa eksekucija, kajti „Brencelj“ ne more živeti o samih obljubah in dobrovoljnostih, mora kaj imeti, da prigrizne. Obleka je na Dunaji draga in se mora plačati naprej in tudi gospod Blaznik ne more zastonj delati ali pa čakati plačila do konca leta. Podvizajte se tedaj, dokler je še čas, če ne bi bilo prepozno in štempeljni so dragi.

Tudi se še opomni, da se današnja številka ne vzame več nazaj.

„Brencelj“,
sitna muha.

Današnja številka je tiskana na celi pōli in ima 8 strani, in velja 15 kr. — Prihodnji „Brencelj“ prifrči 6. aprila.